

P. Knudsen: Det Lovforslag, som jeg herved paa egne og Medforslagsstilleres Vegne skal have den Ære at forelægge for det høje Ting, er det samme Lovforslag angaaende en ny Ordning af Sygeplejen her i Landet, som blev forelagt af de samme Forslagsstillere den 20. November i Fjor. Dette Forslag var til første Behandling den 17. og 18. December og blev da henvist til et Udvalg, som imidlertid ikke naaede at afgive Betænkning.

Jeg skal, for at fatte mig saa kort som muligt, i det væsentlige henvise til de Udtalelser, jeg fremsatte dels ved Lovforslagets Forelæggelse i Fjor og dels ved dets første Behandling. Jeg vil dog ganske kort antyde nogle Hovedpunkter med Hensyn til de Motiver, som vi have til at fremsætte dette Lovforslag. Jeg skal da først gøre opmærksom paa, at Socialdemokratiets principielle Standpunkt med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal er udtrykt i et Lovforslag, som i Form af Andragende blev indgivet til Folketinget i Rigsdags-samlingen 1880—81, og som gik ud paa at indføre en samfundsmæssig, vederlagsfri Sygepleje for alle. Dette vort principielle Standpunkt indtage vi Socialdemokrater fremdeles. Naar det foreliggende Lovforslag er betydelig mere begrænset, er det af Hensyn til vort Ønske om, at dette Forslag maa blive gennemført saa hurtigt som muligt. Vi tro, at det Forslag, som vi nu have forelagt, er egnet til at blive gennemført i den nærmeste Fremtid, hvorimod det kunde være megen Tvivl underkastet, hvorvidt vort oprindelige Forslag kunde vinde en i saa Henseende tilstrækkelig Tilslutning. Jeg haaber det maa være Tilfældet med det foreliggende Forslag. Det indeholder ikke noget som helst, som man ikke er i Stand til at gennemføre straks.

Det Forslag, vi nu forelægge, slutter sig nøje til en Adresse, som blev indsendt til Regering og Rigsdag i 1888 fra 749 Sygekasser, og som var underskrevet af 52,631 af disse Sygekassers Medlemmer. Denne Adresse gik ud paa at kræve gratis Helbredelsesmidler til alle ubemidlede syge i Landet, uden at dette skulde være Fattighjælp eller medføre Fattighjælps Følger. Naar der er hengaaet saa lang Tid mellem denne Adresses Fremkomst og vort Forslags Fremkomst, ligger det i, at omtrent samtidig med, at Adressen indkom, forelagde Regeringen det Forslag til Lov om anerkendte Sygekasser, som blev til Lov i 1892, og ærede Medlemmer ville forstaa, at naar en saa stor og vigtig Lov

som Sygekasseloven bliver gennemført, er det naturligt, at man prøver, hvor langt den vil kunne naa, hvilke Goder den er i Stand til at medføre. Vi Socialdemokrater have ingen Sinde set optimistisk paa denne Sygekasselov, idet vi godt kunde forudsige, at hvad der her blev ydet af Staten, i Virkeligheden ikke vilde komme Sygekassens Medlemmer økonomisk til gode. Det har ogsaa vist sig, at Statstilskuddet er gaaet med udelukkende til Forøgelse af Lægehonoraret, ja, at Lægehonoraret endog overstiger Statstilskuddet i meget høj Grad. Den Virkning, som Sygekasseloven skulde gøre, nemlig at sætte Sygekasserne i Stand til at udstrække deres Virksomhed til væsentlig flere end dem, de oprindeligt kunde udstrække den til, er altsaa ikke naaet. Kassernes Virksomhed kan ikke naa ud til alle de ubemidlede. Mange Mennesker ere af Fattigdom og andre Aarsager nødt til at holde sig udenfor Sygekasserne. Nu have Sygekasserne ikke des mindre faaet en meget betydelig Tilvækst i den forløbne Tid, af den simple Grund, at der er oprettet et betydelig større Antal Sygekasser, end der den Gang var. Men paa den anden Side viser det ogsaa, at Medlemsantallet i Sygekasserne paa en Maade er i stærk Af-tagen, idet der aarlig udtræder et stedse stigende Antal Medlemmer. Saaledes er der i Aaret 1903 udtraadt 38,791 Medlemmer, men i 1907 udtraadte der 66,713, altsaa et betydelig større Antal, og man maa gaa ud fra som sikkert — det gør jeg i alt Fald —, at der i det sidst forløbne Aar med den store Arbejdsløshed er udtraadt endnu flere, da den væsentligste Grund til Udtrædelse af Kasserne er Arbejdernes Mangel paa Raad til at betale deres Kontingent. Om de saa kunne komme ind i Sygekasserne igen, er ret ubestemt. Mange ere blevne for gamle, mange faa aldrig Raad til at melde sig ind mere, saa at der stadig staaer et stigende Antal udenfor. Det er væsentligt dette Forhold, Forslaget tager Sigte paa at rette.

Forslagets Enkeltheder skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg skal kun henvise til den Behandling, Sagen fik i det Udvalg, den var henvist til. Det afgav ved Rigsdagens Slutning en Beretning, og i denne findes en af Indenrigsministeren modtagen Meddelelse fra Sygekasseinspektøren, hvori han udtaler sig om det foreliggende Forslag, særlig om, hvilke Bekostninger det vil medføre. Det anføres, at Ansættelsen af Læger, som vort Forslag